

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 105/2022
20.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца Удружење „РЕГУЛАРНА ВЕЛИКА ЛОЖА СРБИЈЕ“ из Београда, Ул. Курсулина бр. 35, чији је пуномоћник Зоран Наумовић, адвокат из ..., Ул. ... бр. .., против туженог Удружење „Регуларна Велика Ложа Србије, Београд“ из Београда, Булевар Зорана Ђинђића бр. 113, спрат IV, стан 8, чији је пуномоћник Владимир Пудар, адвокат из ..., бр. .., ради заштите жига, вредност предмета спора 50.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4403/21 од 30.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 20.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4403/21 од 30.09.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 3429/2017 од 27.09.2018. године у ставу првом изреке усвојен је тужбени захтев па је утврђено да је тужени Удружење „Регуларна Велика Ложа Србије, Београд“ из Београда извршио повреду тужиоцевог регистрованог жига „Регуларна Велика Ложа Србије“, регистарски број .., тако што неовлашћено и без сагласности тужиоца, користи назив „Регуларна Велика Ложа Србије“, који је идентичан регистрованом жигу тужиоца, регистарски број .. . У ставу другом изреке забрањено је туженом вршење свих радњи којима се повређује тужиоцев регистровани жиг. У ставу трећем одбачена је тужба тужиоца у делу у којем је тражио да суд утврди ништавост уписа назива удружења „Удружење Регуларна Велика Ложа Србије, Београд“, из Новог Београда, регистрованог решењем Агенције за привредне регистре, у делу „Регуларна Велика Ложа“, као и да суд наложи Агенцији за привредне регистре да из пословног имена Удружења „Регуларна Велика Ложа Србије, Београд“ из Новог Београда, изврши брисање речи „Регуларна Велика Ложа“. У ставу четвртном изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

-2-

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4403/21 од 30.09.2021. године, одбијена је жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда, а одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију, тужилац је оспорио ревизијске наводе и предложио да се ревизија одбије као неоснована. Трошкове је тражио на име судских такси и састава одговора на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у границама ревизијских разлога прописаних одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је одлучио да ревизија туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је регистровао свој жиг дана 29.04.2009. године, са важењем од момента подношења пријаве, односно од 20.04.2007. године. Предметни жиг се између осталог састоји, и од круга у којем је исписан назив тужиоца - „РЕГУЛАРНА ВЕЛИКА ЛОЖА СРБИЈЕ“, са осталим карактеристичним симболима удружења. Тужени је своје удружења регистровао под називом „Регуларна Велика Ложа Србије, Београд“, који назив је идентичан називу тужиоца, односно називу који је саставни део заштићеног знака. Са друге стране, тужени је као удружење основан дана 04.09.2008. године, када је извршена регистрација у регистру који је у том периоду водило Министарство за државну управу и локалну самоуправу. Према неспорним чињеницама, тужилац је дана 14.11.2008. године, против решења о регистрацији туженог поднео предлог за понављање поступка, с тим да је у том тренутку, тужилац већ поднео пријаву за признање жига (пријава поднета 20.04.2007. године), али је жиг стекао тек 29.04.2009. године када је исти уписан у Регистар. Након уписа жига, исти важи од датума подношења пријаве, односно од 20.04.2007. године, како је то и наведено у уверењу Завода за интелектуалну својину. Након што је тужилац стекао жиг, Министарство за државну управу и локалну самоуправу укинуло је решење о регистрацији туженог и донело решење дана 27.05.2009. године којим се брише тужени из регистра удружења, али је наведено решење поништено пресудом Управног суда бр. 10001/10 од 25.11.2011. године, што значи да решење о регистрацији туженог у Регистар удружења од 04.09.2008. године производи правно дејство.

Према становишту првостепеног суда, чињеница да назив туженог садржи реч „Београд“, коју реч не садржи назив тужиоца, не представља битну разлику, нити у значењском, појмовном или визуелном смислу уноси неку новину у односу на тужиочев знак, која би омогућила јасно разликовање два знака. Приликом доношења одлуке, првостепени суд је имао у виду одредбу члана 41. став 1. Закона о жиговима на коју је указао тужени, а којом је прописано да носилац жига не може да забрани другом лицу да под истим или сличним знаком ставља у промет своју робу, односно

услуге, ако тај знак представља његово пословно име или назив који је на савестан начин стечен пре признатог датума првенства жига. Према мишљењу суда, наведена одредба се у конкретном случају не може применити управо из разлога несавесности оснивача туженог, јер су оснивачи приликом регистрације и оснивања туженог, морали знати да под називом „РЕГУЛАРНА ВЕЛИКА ЛОЖА СРБИЈЕ“ већ постоји регистровано удружење основано са истим циљем као и тужени, и то још од 1993. године.

Стога, првостепени суд сматра да је тужени регистрацијом назива који је истоветан раније заштићеном знаку тужиоца, повредио тужиочев жиг, односно у моменту регистрације туженог, право из пријаве у смислу члана 38. став 4. Закона о жиговима, па је утврдио повреду жига и туженом забранио вршење свих радњи којима се повређује тужиочев регистровани жиг.

Другостепени суд у свему прихвата дате разлоге првостепеног суда као јасне и разумљиве, и налази да је првостепени суд на утврђено чињенично стање правилно применио материјално право на основу ког је усвојио тужбени захтев.

Ревизија туженог није основана.

Не могу се прихватити ревизијски наводи да су нижестепени судови погрешно применили материјално право из члана 38. и 72. Закона о жиговима. Наиме, наведеним законским одредбама регулисани су садржина, стицање, обим и повреда права на жиг. Под повредом се сматра свако неовлашћено коришћење заштићеног знака од стране било ког учесника у промету, а које је ближе наведено у члану 38. Закона о жиговима. Према становишту Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови закључили да је регистрацијом назива туженог удружења под готово идентичним називом као и тужиочев заштићени знак, повређено тужиочев жиг. За повреду жига није нужно да се она манифестује на тржишту, као последица стављања у промет робе или пружање услуга обележене заштићеним знаком како то сматра тужени. Ово из разлога што је тужени регистрацијом удружења настао као правни субјект који у правном промету иступа под својим регистрованим називом. Уколико тај назив садржи готово идентичне речи као и ознака заштићена жигом, онда свакако постоји повреда жига, без обзира да ли тужени пружа било какву услугу на тржишту или је непрофитна организација на коју чињеницу се у ревизији позива. Другачије речено, и непрофитне организације могу повредити жиг уколико у правном промету иступају под називом који је истоветан називу раније заштићеног знака, што је управо овде случај.

Такође, правилно су нижестепени судови оценили да се у конкретном случају не може применити одредба члана 41. став 1. Закона о жиговима. Није утемељена тврдња туженог да се савесност цени у моменту регистравања жига, из разлога што је наведеном законском одредбом прописано да знак или назив који је у конкуренцији за заштићеном ознаком мора бити стечен на савестан начин пре признатог датума првенства жига. Како је у конкретном случају право првенства жига тужилац стекао 20.04.2007. године (датум подношења пријаве), а тужени је основан 04.09.2008. године, јасно је да нису испуњени услови за примену одредбе члана 41. став 1. Закона о жиговима.

-4-

Иако тачни, без утицаја су ревизијски наводи да тужилац заштитом жига не може елиминисати из употребе речи које имају уобичајено значење у српском језику, нити се жигом може омогућити монополизација речи који су саставни део заштићене ознаке. Напротив, уобичајене речи на које тужени указује („Велика ложа“, „Регуларна“), може употребљавати у смислу ближег описивања природе, делатности и циљева којима тужени тежи, а у контексту особених карактеристика оваквог удружења. Међутим, коришћење ових речи као назива самог удружења, и то са истоветном значењском, словном и појмовном садржином као и заштићена ознака, води повреди жига, па су из тог разлога без значаја на правилност побијане одлуке ревизијски наводи изнети у наведеном правцу.

Имајући у виду све напред изнето, Врховни касациони суд је применом одредби члана 414. став 1. Закона о парничном поступку донео одлуку као у изреци.

На основу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, имајући у виду да су трошкови настали поводом одговора на ревизију не сматрају трошковима који су потребни ради одлучивање о ревизији.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић